

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: O. T., nar.
státní příslušnost
.....
zast. advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10
proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 3, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2020, č. j. CPR-45731-2/ČJ-2019-930310-V230

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobu žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovanou dne 10.7.2020 pod č.j. CPR-45731-2/ČJ-2019-930310-V230, kdy žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14.11.2019, č.j. KRPZ-110637-22/ČJ-2019-150026-SV, ve věci správního vyhoštění žalobce a na základě zjištěných skutečností žalovaná rozhodla a napadené rozhodnutí změnila následovně:

2. **Část výroku ve znění** „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“
3. **se mění a nově zní** „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“
4. **Část výroku ve znění** „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky **do 10 (deseti)** dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“
5. **se mění a nově zní** „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie **do 10 (deseti)** dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“
6. **Ve zbylé části se**, podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., **napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzuje.**
7. Pokud jde o výrok prvostupňového rozhodnutí, bylo rozhodnuto, že žalobci se ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce **6 (šesti) měsíců**, neboť vykonával na území ČR zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoliv bylo toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání.
8. Zbylá část výroku prvostupňového rozhodnutí pak byla změněna žalovanou a Krajský soud v Brně ji citoval.
9. Žalobce uvedl, že uvedeným rozhodnutím žalované byl zkrácen na svých právech, a proto podává v zákonné lhůtě žalobu. Uvedl, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí:
 - jednak porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále
 - si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ust. § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
10. Žalobce odůvodnil svá tvrzení následovně:
11. Žalobce sděluje správnímu orgánu, že v místě pobytové kontroly vykonával práci z vůle svého zaměstnavatele, společnosti PACHOMMY s.r.o., se sídlem: Nádražní 1750/19, Mělník, IČ: 05334659, pro níž měl v době pobytové kontroly vydáno pracovní povolení.
12. V případě žalobce se tudíž nejednalo o výkon nelegální práce.

13. Žalobce dále zdůraznil, že absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem.
14. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, neboť incidenty se i nadále soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území Ukrajiny.
15. Žalobce je proto přesvědčen, že správní orgán v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí jednak porušil § 3 správního řádu a neopatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správní řád.
16. Správní orgán tak dle názoru žalobce vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a jednak § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká a dále pak i § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
17. Žalobce výše uvedené rozhodnutí odmítá s tím, že pro toto rozhodnutí nejsou splněny zákonné podmínky.
18. Žalobce se na rozdíl od závěru napadeného rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 (šesti) měsíců. Dále se žalobce na rozdíl od napadeného rozhodnutí domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
19. Navrhoval proto, aby ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalované ze dne 10.7.2020 zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení a dále žádal, aby soud závázal žalovanou nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
20. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne

14.11.2019, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Žalovaný je dále přesvědčen, že v žalobou napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zák.č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 174a citovaného zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla žalovaným stanovena v zákonném rozpětí. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit, a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření.

21. Dle názoru žalované je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem. Žalovaná neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto s ohledem na výše uvedené navrhovala zamítnutí žaloby.

22. Z napadeného rozhodnutí žalobou soud zjistil tyto skutečnosti.

23. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně v rozsahu, v jakém mu ukládá zákon č. 500/2004 Sb., přičemž vycházela zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.11.2019, odvolání podané dne 26.11.2019 a spisový materiál týkající se řízení o správním vyhoštění

24. Odvolacím orgánem bylo ze spisového materiálu zjištěno, že dne 25.9.2019 v obci Koryčany 156, okr. Zlín ve firmě LIGNIS s.r.o. (dále jen „podnik“), byl kontrolován cizinec (žalobce) v pracovním oděvu při pomocných pracích souvisejících s výrobou dveří, který předložil cestovní doklad Ukrajiny č., ve kterém měl vylepeno české vízum typu „C“ - zaměstnání, č. s platností od 2.9.2019 do 6.12.2019 na 81 dní, počet vstupů „1“. Vstupní razítko na území Schengenského prostoru bylo ze dne 12.9.2019 (Medyka-Polská republika). Z důvodu podezření, že cizinec byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, bylo na základě ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., zahájeno řízení o správním vyhoštění. Cizinec do protokolu o výsledku účastníka řízení (dále jen „protokol“) ze dne 1.10.2019 uvedl, že do České republiky přicestoval dne 12.9.2019 do Brna, protože to cizinci sdělil pan P. M., který je jeho zaměstnavatel. Do podniku cizinec nastoupil dne 13.9.2019, kde ho poslal pan M. Pracovní dobu měl pondělí až pátek od 06:00 do 18:00 hodin. Prozatím dostal od pana M. zálohu ve výši 1000,-Kč. Pracovní smlouvu podepsal na Ukrajině, když ji přikládal k vyřízení víza, kterou cizinci zaslal pan M. Dále uvedl, že na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky a nemá tu žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedl, že žádné nemá. Zároveň cizinci nehrozí žádný trest, nebo nelidské zacházení.

25. Součástí spisového materiálu je mimo jiné:

- přehled záznamu docházky cizince
- rámcová smlouva o dílo mezi podnikem a českým zaměstnavatelem
- rozhodnutí ÚP ČR – krajská pobočka v Příbrami ze dne 8.8.2019 společně s pracovní smlouvou sjednanou mezi cizincem a českým zaměstnavatelem, doklad o zajištění ubytování

- sdělení z Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště Zlín, ze dne 1.10.2019.

26. Dále uvedeno, že odvolací orgán posoudil spisový materiál týkající se uvedeného správního řízení ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu a z hlediska zákonnosti konstatuje následující. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo dle názoru odvolacího orgánu vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se cizinec dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení a za které mu bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění. Toto ustanovení cizinec naplnil tím, že na území České republiky byl zaměstnán v podniku, bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání. V rámci vedeného správního řízení bylo šetřením správního orgánu I. stupně jednoznačně doloženo a v napadeném rozhodnutí odůvodněno, že protiprávním jednáním se cizinec dopustil porušení právních předpisů, a za daných okolností je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené vzhledem k porušení právní povinnosti cizince. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí. Odvolací orgán přistoupil ke změně počátku doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU. V závislosti na změně definice území vymezeného zmínovaným ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. již nelze počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, vázat na pozbytí oprávnění k pobytu na území ČR, ale na uplynutí doby k vycestování, které se pojí s územím členských států EU, neboť právě z něj má cizinec vycestovat a ve vztahu k němu je přijímáno opatření ve formě správního vyhoštění. Odvolací orgán proto musel přistoupit ke změně výroku vymezujícího počátek doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, a to tak, aby byl zajištěn jeho soulad se zákonem. S ohledem k upřesnění vycestování z území Evropské unie, musel odvolací orgán (z důvodu zachování zákonnosti rozhodnutí) stanovit dobu dle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., k vycestování z území Evropské unie do 10 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Tato doba se jeví odvolacímu orgánu jako dostatečná a adekvátní k zajištění nezbytných skutečností potřebných k vycestování. V souvislosti s provedenými zásahy do výroků napadeného rozhodnutí pak musí odvolací orgán deklarovat, že nejde o změny, které by mohly cizince jakkoli poškodit, natož pak, aby mu kvůli změně napadeného rozhodnutí hrozila nějaká újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Současně musí odvolací orgán uvést, že pochybení správního orgánu I. stupně, která byla v uvedených oblastech zjištěna, nemohla způsobit nezákonnost celého rozhodnutí, které bylo odvoláním napadeno, neboť jde o vedlejší výroky, kterými se upřeshňuje okamžik vykonatelnosti rozhodnutí či povinnost, která byla cizinci uložena. Po provedených změnách již odvolací orgán výše definované rozhodnutí o správním vyhoštění hodnotí jako korespondující se zákonem i se skutkovým stavem, neboť protiprávní jednání cizince odůvodňující postup v intencích § 119 zákona č. 326/1999 Sb. bylo v řízení jednoznačně prokázáno a cizinci bylo v rámci vedeného řízení umožněno využít veškerých práv, které mu zákon č. 500/2004 Sb. pro postavení účastníka správního řízení přiznává.

27. Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb.. "Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po

kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

28. K námitkám, které uvedl v odvolání, pak odvolací orgán uvedl, že je neshledal opodstatněnými.
29. Na základě námítky právního zástupce, že cizinec vykonával práci z vůle svého zaměstnavatele, pro níž měl v době pobytové kontroly vydáno pracovní povolení a na kterou byl vyslán svým zaměstnavatelem na pracovní cestu, odvolací orgán prvotně uvádí, že výkon práce cizincem, který není občanem členského státu EU, na území ČR je možný dle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty anebo má-li cizinec platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území ČR. Dle § 92 odst. 1 téhož zákona povolení k zaměstnání může vydat Úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (dle § 35 zákona č. 435/2004 Sb.), které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek pracovních sil obsadit jinak a zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle ust. § 86 téhož zákona. Z uvedeného plyne, že krajská pobočka Úřadu práce má jako jeden ze stěžejních bodů své činnosti soustavné sledování a vyhodnocování situace na trhu práce ve svém územním regionu a realizaci opatření vedoucích k ovlivnění nabídky a poptávky v oblasti pracovních sil. Pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění není rozhodující, zda cizinec vykonával nelegální práci ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb., nýbrž pouze to, zda se dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat, vymezených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. Zákon č. 326/1999 Sb. obsahuje vlastní legální definici zaměstnání, a to konkrétně v ust. § 178b odst. 1, dle něhož se zaměstnáním pro účely zákona č. 326/1999 Sb. rozumí výkon činnosti, ke které cizinec mimo jiné potřebuje povolení k zaměstnání. V této souvislosti je odkazováno na zákon č. 435/2004 Sb., v rozhodném znění. Z ustanovení § 89, § 95 odst. 1, § 96 citovaného zákona plyne, že cizinci mohou být v ČR zaměstnání jen tehdy, mají-li vydáno povolení k zaměstnání, zelenou či modrou kartu, ledaže by se jednalo o výjimku uvedenou v § 98 téhož zákona. Zaměstnáním je obecně považována taková pracovní činnost, která naplňuje definiční znaky závislé práce. V případě cizinců se za zaměstnání považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby (viz § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 89 zákona o zaměstnanosti). Rozhodující je, že cizinec při pobytové kontrole dne 25.9.2019 vykonával práci v podniku, aniž by pro tuto činnost disponoval platným povolením k zaměstnání. Ze spisového materiálu vyplývá, že je zde vedeno rozhodnutí ÚP ČR – krajská pobočka v Příbrami ze dne 2.10.2019, kde je uvedeno že podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., se cizinci vydává povolení k zaměstnání pro českého zaměstnavatele na druh práce 92110 – pomocní pracovníci v rostlinné výrobě k místu výkonu práce k.ú. Citov, Daminěves, Chramostek, Střednice (okres Mělník, Středočeský kraj) na dobu od 25.8.2019 do 21.11.2019. V protokolu cizinec uvedl, že přes své známé získal kontakt na pana M., který zajišťuje práci v ČR, který mu sdělil, že je možná práce v

zemědělství, s kterou cizinec souhlasil. Dokumenty pan M. odeslal na Ukrajinu a cizinec si zařídil vízum. Po obdržení víza se cizinec domluvil s panem M., že ho bude čekat v Brně. Pracovní smlouvu podepisoval na Ukrajině, kterou přikládal společně s dokladem o ubytování a rozhodnutí o vydání pracovního víza k vyřízení víza. Z výše uvedeného plyne, že povolení k zaměstnání může být vydáno pouze pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k místu výkonu práce a druhu práce je shodné s tím, co daný zaměstnavatel ohlásil jako volné pracovní místo. K výkonu zaměstnání byl tedy cizinec oprávněn „pouze“ v k.ú. Citov, Daminěves, Chramostek, Střednice, kde měl vykonávat práci v rostlinné výrobě a ne, aby byl hned po svém příjezdu do ČR přemístěn do podniku, kde měl český zaměstnavatel uzavřenou rámcovou smlouvu a kde cizinec při pomocných pracích souvisejících s výrobou dveří pracoval. Nutno v uvedeném ohledu doplnit, že je ryze osobní zodpovědností každého jedince, který hodlá žít nebo pracovat mimo území domovského státu, zda se u příslušných úřadů s podmínkami pobytu či možnostmi zaměstnání řádně seznámí či nikoli. Správní orgán I. stupně zcela správně dospěl k závěru, že cizinec vykonával pracovní činnosti bez povolení k zaměstnání. Z výše uvedeného bere odvolací orgán uvedenou námitku ohledně vydaného rozhodnutí o vydání povolení k zaměstnání za irelevantní.

30. Právní zástupce v odvolání uvádí, že cizinec absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do své domovské vlasti na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Cizinec je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Odvolací orgán s ohledem na výše uvedené připomíná, že Česká republika dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považuje Ukrajinu, kromě Doněcké oblasti, Luhanské oblasti a Krymu „za tzv. bezpečnou zemi původu“. Odvolacímu orgánu je z jeho rozhodovací činnosti známa aktuální Informace OAMP MV ČR Ukrajina - Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25.4.2019, ze které jednoznačně vyplývá, že v průběhu roku 2018 nedocházelo k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. Odvolací orgán poukázal rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 265/2014-17 ze dne 15.1.2015, podle kterého *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“*. Zmíněný konflikt na Ukrajině tak zcela zjevně nepostihuje celou Ukrajinu, ale jen dvě uvedené oblasti. Lidská práva jsou tedy na Ukrajině obecně respektována a ústava země zajišťuje rovnost občanů. Sám cizinec přitom v protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 1.10.2019 uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu, a nebude tam ničím ohrožen. Jeho aktuální tvrzení v podaném odvolání, týkající se obav z návratu do vlasti z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině, jsou tak nejen v příkrém rozporu s jeho předchozími tvrzeními, ale i s objektivní situací na Ukrajině. Odvolací orgán proto

neshledal, že by případné vycestování cizince do země jeho státní příslušnosti představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

31. Odvolací orgán připomíná, že dle ust. § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Cizinec v průběhu správního řízení uvedl, že na území České republiky se nenachází žádní příímí členové jeho rodiny ani zde nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V případě vycestování na Ukrajinu mu nebrání žádné překážky ani tam nebude ničím ohrožen. Odvolací orgán konstatuje, že v rámci řízení o správním vyhoštění cizinec neuvedl, a ani odvolací orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla cizinci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Cizinec navíc disponuje platným cestovním dokladem, není proto ani důvod, proč by měl mít se státními orgány při návratu jakékoli potíže. Odvolací orgán tak uzavřel, že v případě cizince neshledal důvody ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, které znemožňují jeho vycestování na Ukrajinu.
32. Odvolací orgán také s ohledem na odvolací námitky zkoumal přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. V průběhu řízení bylo zjištěno, že cizinec na území České republiky ani v členském státě Evropské unie nemá žádné příbuzné, osobní vazby ani jiné závazky, které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění narušeny. Konkrétní argumentace k přiměřenosti rozhodnutí jsou dostatečné v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a hodnotil a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Odvolací orgán se plně s tímto názorem ztotožňuje.
33. Cizinec v rámci svého odvolání neuvedl žádné další důvody, pro které by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo být ze strany odvolacího orgánu zrušeno. Vznesené námitky cizince v řízení nevedly odvolací orgán ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť bylo prokázáno, že cizinec porušil svou právní povinnost a zcela v souladu se zákonem mu bylo uloženo napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze tedy uzavřít, že cizinec nebyl oprávněn vykonávat práci na území České republiky. Výkon jeho práce byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání k určité činnosti vydaného českými správními orgány. Cizinec však nebyl držitelem takového povolení, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. Je povinností každého cizince, který se na území České republiky zdržuje, aby dodržoval s tím spojené povinnosti a pokud chce setrvávat a pracovat na území, aby si vedle legálního pobytu zajistil také potřebné pracovní oprávnění. V opačném případě, kdy cizinec nedodržuje své zákonné

povinnosti a dopustí se protiprávního jednání, musí být srozuměn s tím, že mu může být uloženo správní vyhoštění.

34. Protiprávní jednání cizince bylo prokázáno nade vší pochybnost, přičemž realizované dokazování vedlo ke zjištění stavu věci požadovaného ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Lze tedy se správním orgánem I. stupně souhlasit, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť učiněná zjištění odůvodňují závěr, že cizinec byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla právě takovým povolením podmíněna. Správní orgán I. stupně současně v předmětném řízení postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž současně nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovali aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.
35. Krajský soud v Brně uvádí, že z připojených správních spisů obou správních orgánů má za prokázáno, že správní orgány měly k dispozici veškeré podklady podstatné pro rozhodnutí ve věci, tyto byly citovány v odůvodnění rozhodnutí včetně jejich obsahů a žalobce sám žádné jiné podklady nenavrhoval ani nenabídl.
36. Za zásadní podklady soud považuje, aby věc mohl náležitě zhodnotit a posoudit, zejména úřední záznam ze dne 26.9.2019, sepsaný Policií ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, kopii cestovního pasu Ukrajiny, předloženého žalobcem, pracovní smlouvu uzavřenou mezi obchodní firmou PACHOMMY s.r.o., se sídlem: Nádražní 1750/19, Mělník a O. T., nar., bytem dne 12.6.2019, rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami o vydání povolení k zaměstnání cizinci O. T., nar. ze dne 8.8.2019, protokol o výsledku účastníka správního řízení (žalobce) ze dne 1.10.2019, sdělení Úřadu práce ČR Policii ČR ze dne 1.10.2019, rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Příbrami o vydání povolení k zaměstnání žalobci u zaměstnavatele u PACHOMMY s.r.o. ze dne 2.10.2019, údaje z veřejné části živnostenského rejstříku, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 14.11.2019, č.j. KRPZ-110637-22/ČJ-2019-150026-SV, odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2020, č.j. CPR-45731-2/ČJ-2019-930310-V230.

Posouzení věci krajským soudem

37. **Žaloba není důvodná.**
38. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
39. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu, hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.

40. Po posouzení všech podkladů založených ve správním spise soud věc posoudil tak, že žaloba žalobce **důvodná není**.
41. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zák.č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu, **nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnával nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval**.
42. Podle § 92 odst. 1 zák.č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o:
- a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a
 - b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a § 97.
43. Podle § 92 odst. 2 uvedeného zákona, o povolení k zaměstnání vydává krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí. Povolení se vydává nejdéle na dobu 2 let.
44. Podle odst. 3 § 92 uvedeného zákona, povolení k zaměstnání obsahuje:
- a) **identifikační údaje cizince,**
 - b) **místo výkonu práce,**
 - c) **druh práce,**
 - d) **identifikační údaje zaměstnavatele, u něhož bude cizinec vykonávat zaměstnání,**
 - e) **dobu, na kterou se vydává**
 - f) **další údaje nezbytné pro výkon zaměstnání.**
45. Z podkladů založených ve správním spise jednoznačně bylo zjištěno, že dne 25.9.2019 Policie ČR za součinnosti s inspektory Oblastního inspektorátu práce v Zlíně zjistila, že zde byli zkontrolováni cizinci při výkonu pracovní činnosti, jež spočívala se zpracování dřeva, dřevních polotovarů a dýchování, lakování až po finální balení hotových výrobků do pěnových fólií. Bylo zjištěno, že tito pracovníci – cizinci vykonávali pracovní činnost, která je v rozporu s vydaným pracovním povolením, které bylo podkladem pro vydání českého zaměstnaneckého víza typu „C“. Mezi kontrolovanými pracovníky byl i žalobce.
46. Bylo zjištěno, že tento měl sice vydané povolení Úřadem práce ČR – krajské pobočky v Příbrami, ovšem na zcela jinou práci a u zcela jiného zaměstnavatele, než byla zjištěna při kontrole 25.9.2019, když žalobce pracoval u firmy LIGNIS s.r.o. v Koryčanech a vykonával práci, kterou soud shora uvedl, přičemž vydané povolení k zaměstnání bylo takové, že měl vykonávat práci u zaměstnavatele PACHOMMY s.r.o., se sídlem Nádražní

č.p. 1750/19, Mělník I, když žalobce měl vykonávat druh práce číselně označený 92110 – Pomocný pracovník v rostlinné výrobě, přičemž místo výkonu práce bylo pracoviště v k.ú. Citov, Daminěves, Chramostek, Střednice, a to v období od 25.8.2019 do 21.11.2019.

47. Soud vzal tedy za prokázané, stejně jako správní orgány, že žalobce u firmy LIGNIS s.r.o., Koryčany, vykonával jednoznačně práci bez pracovního povolení, které mu sice bylo vystaveno, ale pro úplně jiný druh činnosti u jiné zaměstnavatelské organizace a v jiném místě, než jsou Koryčany.
48. Žalobce v žalobě uvádí dvě žalobní námitky.
49. První žalobní námitka dle žalobce je ta, že ze strany správního orgánu I. stupně i žalovaného nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a došlo tedy k porušení § 3 správního řádu a dále, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2, správní řád.
50. S tímto stanoviskem se soud nemůže ztotožnit, neboť ve správních spisech jsou založeny veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci, pro náležité posouzení skutkového stavu i právní posouzení věci.
51. Žalobce sám ani nenamítá, jaké jiné skutečnosti a okolnosti měly být zjišťovány a soud ani neví, co by nad doklady, které byly založeny ve správních spisech a nad skutečností, které byly zjištěny z výslechu žalobce, měly být zjišťovány.
52. Skutkový stav dle názoru soudu byl tedy náležitě zjištěn, žalovaná se ve svém rozhodnutí se všemi skutečnostmi uvedenými v písemných podkladech založenými ve správním spise vypořádala a řádně je zdůvodnila. S tímto zdůvodněním se krajský soud také plně ztotožňuje a na ně plně odkazuje.
53. Pokud pak žalobce odkázal na skutečnost, což je jeho druhá žalobní námitka, že se nemůže vrátit do své domovské vlasti, to je na Ukrajinu, kvůli tomu, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který způsobuje ohrožení také civilistů. Žalobce však sám v žalobě připouští, že zhoršená bezpečnostní situace je pouze ve dvou oblastech Ukrajiny, a to v oblasti Doněcké a Luhanské, přičemž je zcela evidentní, že kromě těchto dvou oblastí zbytek Ukrajiny lze považovat za zemi bezpečnou, jak ostatně vyplývá i z vyhl.č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, kdy dle § 2 bod 24 považuje ČR za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
54. Bylo zjištěno, že pokud jde o žalobce, v žádné z těchto oblastí, kde je zhoršená bezpečnostní situace, nežil a navíc sám v protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 1.10.2019 uvedl, že mu na Ukrajině nic nehrozí, může se na Ukrajinu klidně vrátit, bydlí v bezpečné oblasti.

55. Navíc i soudu, tak jako správním orgánům, je z rozhodovací činnosti známo, že kromě uvedených oblastí Doněcké a Luhanské a poloostrova Krym, lze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu žalobce.
56. Ani jedna z žalobních námitek tedy důvodná není a soud proto žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) jako nedovnou zamítl.
57. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány a pokud jde o žalovanou, té kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. září 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně